

XXVII Trobada interdiocesana de Vida Creixent

El passat 8 de maig, ha tingut lloc a Lleida la XXVII Trobada interdiocesana de Vida Creixent. Persones de totes les Diòcesis de Catalunya ens hem aplegat a la Seu Vella. A les 12 h vàrem celebrar l'Eucaristia, celebrada per tots els consiliaris dels grups de V.C. i presidida pel nostre bisbe Joan Piris i l'arquebisbe de Cali. Tots els membres de Vida Creixent que s'han desplaçat a Lleida, des d'Andorra, Illes Balears i Catalunya, en total més de 850 persones, han omplert la Catedral

de la Seu Vella. Han assistit a l'acte el Sr. Xavier Puigdollers, director general d'Afers Religiosos, i d'altres autoritats locals, així com els responsables de Vida Creixent de Catalunya. En un dinar de germanor, celebrat després en un restaurant de la ciutat, diverses autoritats presents ens han dirigit unes paraules, destacant tots ells la importància del moviment.

Mn. Xavier Batiste ha finalitzat l'acte amb unes paraules d'acomiadament.

Josep M. Condal

Ressò de l'Assemblea Diocesana

Treballar en xarxa entre les diferents àrees, delegacions, moviments i grups pastorals, parròquies i arxiprestats, aprofitant totes les sinèrgies possibles, és una de les principals conclusions de l'Assemblea Diocesana del Bisbat de Lleida, celebrada el dissabte 18 de maig a l'Acadèmia Mariana, a voltant de la qual es van aplegar unes tres-centes persones. A aquestes conclusions, l'Assemblea hi ha arribat després de les dues ponències —una, sobre l'àmbit arxiprestal, presentada per Mn. Lluís Sallán, delegat d'Ensenyament, i l'altra, sobre les quatre Àrees de Cooperació, presentada

per Mònica Cabezuolo, responsable de l'Àrea d'Evangelització—, d'un temps de discerniment en petits grups i d'una posada en comú. L'Assemblea ha conclòs amb un missatge d'esperança per part del nostre bisbe.

Jordi Pérez

AJUDANT A VIURE

La primacia de les persones

La conflictivitat existent posa de manifest una relació quasi sempre basada sobre els interessos, o sobre el poder i la força, cosa que genera ambients i relacions poc saludables.

Fa uns quants anys, a l'entrada d'una gran capital europea hi vaig poder llegir un cartell molt significatiu que deia: «Aglomeration urbaine». Ho vaig trobar preocupant perquè si la ciutat pot arribar a sentir-se com un aglomerat de cases, si es pot arribar a «viure» sense sentir la ciutat com un lloc de pertinença (com «habitants»), no és estrany la manca de respecte envers les coses que ens envolten i, el que és més greu, envers les persones.

Per això, en una societat tan sensible a l'ecologia como vol ser la nostra, em sembla fonamental potenciar una visió de la persona en profunditat, superant visions pobres, reductives o falses que sempre generaran relacions superficials, quan no, violentes.

Les relacions amb els altres: la família, la societat civil, la ciutat i la convivència, el món laboral... és el «primer ambient» on l'ésser humà desenvolupa la seva vida. Per això, la qüestió de fons té relació necessàriament amb la nostra concepció del ser humà. (Quina és l'essència de la persona? Quin és el seu destí?...)

De vegades valorem molt el passat i l'agraïm per molts motius, però també cal que posem fonaments sòlids per al futur. No crec que sigui bo viure centrats en la cultura de la fragmentació, valorant només el present sense més horitzó. Com deia fa unes setmanes el Papa Francesc: «Pensar en el cel no és estar en els núvols». La pregunta fonamental a fer-se seria: La nostra generació vol viure oberta a realitats transcendents o tancada sobre les petites conquestes temporals, «posant a Déu entre parèntesi»?

He llegit una reflexió que m'ha fet pensar: «L'experiència ensenya que quan els éssers humans s'uneixen es transcendeixen a ells mateixos generant vida nova (hidrogen i l'oxigen s'uneixen i es «transcendeixen» en l'aigua, l'home i la dona es «transcendeixen» en el fill...)».

Així mateix, els cristians, contemplant el «Crucificat-Ressuscitat» que «s'anorrea» rebaixant-se per amor al nostre nivell, intuïm que la «lògica de la donació» d'un mateix per a promoure la vida en altres és com una espècie de llei inscrita en l'univers: (les plantes «donen» la seva vida en favor dels animals que alimenten, el riu «dóna» la seva aigua al mar i aquest torna les seves aigües al cel, facilitant la pluja que rega les plantes...).

L'experiència cristiana sosté que cal viure les relacions entre nosaltres (i amb el nostre entorn) acceptant les diferències, però sentint-se cridats a la comunió. És aquest convenciment el que ens pot dur a una visió de la persona menys violenta, més reconciliada i fraterna o, si més no, més solidària.

Esforcem-nos obertament en promoure una cultura i una organització social que faci les nostres ciutats més habitables, i que ho siguin per a tothom i no tan sols per a uns pocs.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MIQUEL RAMÓN FUENTES

Premi Bellarmino

Mn. Miquel Ramón és formador del Seminari Conciliar de Barcelona i professor de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL). Ha defensat la tesi doctoral, *El concepte de funció en biologia. Marc teòric i estudi d'un cas*, a la Universitat Gregoriana de Roma (PUG). Ha rebut el Premi Bellarmino, que s'atorga cada any a les dues millors tesis: una de teologia i una de la resta de facultats.

Què és el Premi Bellarmino?

El nom li ve del cardenal Roberto Bellarmino, un dels primers rectors de la PUG. La meua tesi, de filosofia, pertany al segon grup.

Què tractes a la tesi?

La tesi intenta establir algunes categories per al diàleg entre la filosofia i la biologia. Proposo un exemple de biologia molecular on, tot analitzant-lo des del punt de vista de la filosofia, ens permet veure com la biologia no es redueix exclusivament a les característiques físiques i químiques dels seus components materials, sinó que és necessari també un ordre, una estructura formal que és relativament independent de la matèria, però absolutament necessària per a la seva funcionalitat.

És possible l'entesa entre la ciència i la fe?

Sí que ho és. La fe i la ciència no es contraposen, sinó que són dues formes complementàries de mirar la realitat. Són dos mètodes diferents d'aproximar-nos al món. Passa com amb un quadre: podem limitar-nos a examinar químicament els colors de la seva superfície o bé fer una passa enrere i admirar l'obra en tota la seva esplendor. Un mètode no anul·la l'altre; al contrari, l'enriqueix.

Oscar Bardaji i Martín

JESÚS DE NATZARET

El Parenostre (III)

Santifica el teu nom

El que va començar per a Moisès a la vora de la bardissa ardent en el desert del Sinaí, s'acaba en la bardissa ardent de la creu. Realment, podem adreçar la paraula a Déu en el seu Fill encarnat. Ell forma part del nostre món. Ell s'ha lliurat a les nostres mans. Així, entenem què volem dir quan demanem que sigui santificat el nom de Déu. Es pot abusar del nom de Déu, i d'aquesta manera podem desfigurar la imatge de Déu. Com més ell es dona a les nostres mans, més podem eclipsar la seva llum.

Martin Buber va dir un dia que, a la vista de tots els abusos infames comesos en el nom de Déu, l'home ja hauria d'haver perdut el valor d'invocar-lo. Però ja no parlar més d'ell seria rebutjar clarament l'amor que ens ofereix. Només amb la més gran veneració, diu Buber, podríem recollir els fragments del seu nom profanat i intentar així purificar-lo. Nosaltres sols no ho podem fer, això. Només podem pregar que ell mateix no deixi que s'apagui la llum del seu nom en aquest món.

Aquesta petició és també per a nosaltres un gran examen de consciència: com tracto jo mateix el sant nom de Déu? Em presento temorós davant el misteri de la bardissa ardent, davant la seva incomprendible proximitat, encara més davant la seva presència en l'eucaristia, que realment és posar-se a les nostres mans? Vetlló per evitar que la santa companyia de Déu amb nosaltres no s'abaixi en el llot, sinó que ens alci a la seva santedat i puresa?

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

«El segle XXI serà místic o no serà»

Per més que alguns dels nous fenòmens facin basarda, no s'ha de demonitzar el reencantament postmodern, ja que en conjunt posa de manifest l'anhel d'Absolut que impregna la condició humana. Malgrat els re-cels que desvetllen les noves religiositats, el cristianisme no pot desapropiar aquesta oportunitat per enriquir-se i alhora compartir la seva experiència.

Les espiritualitats alternatives el poden ajudar a adonar-se del valor de l'experiència espiritual i recuperar així el patrimoni místic conservat en la seva tradició. Cal completar la intuïció d'André Malraux, segons la qual «el segle XXI serà místic o no serà», amb la corresponent de Karl Rahner: «El cristià del segle XXI serà místic o no serà.»

El nou context facilita el camí de diàleg del cristianisme amb les altres grans tradicions religioses. Potser sigui el moment de descobrir en els altres creients no pas uns veïns incòmodes, sinó uns companys de viatge amb qui avançar junts pel camí vers l'Etern.

D'altra banda, el cristianisme no pot renunciar als avenços de la modernitat, que ha de continuar nodrint-ne el pensament. El discurs de la Il·lustració no està ni de bon tros esgotat. Fins i tot és possible que els cristians l'hagin de preservar tal com van fer amb el llegat clàssic durant l'edat mitjana.

Josep Otón

(El reencantament postmodern. Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La Paraula de Déu és l'estrella polar que ens assenyala la ruta

Sortides de la crisi. Propostes per a una economia solidària». Aquest va ser el tema de l'última sessió del seminari «Societat, creença, pensament», a la Sala Pere Casaldàliga (Claret). L'enfocament va ser l'ésser humà amb una vida digna. La paràbola del Bon Samarità va il·luminar la temàtica.

Per a un jueu, qui és el proïme! És tot membre del poble de Déu (*Ex 20,16s*). Per a aquesta paràbola, tothom qui s'atansi als altres amb amor és veritable proïme, encara que sigui un estranger. El sacerdot i el levita, experts en la llei, passen de llarg. El seu cor no estava convertit al Déu de la misericòrdia. Al contrari, el qui estima, paradoxalment, és un samarità, un estranger odiat pels jueus. És veritat que ell no té els coneixements de la llei que tenen els sacerdots i els levites, però se'n compadís. Té un cor compassiu que sap expressar-se a través d'un amor eficaç. L'amor compassiu (*Lc 10,37*) davant els pobres i els pecadors és, segons Lluc, un dels trets de Déu (*Lc 1,54; 6,36*) i l'explicació que Jesús adopta davant els pobres i pecadors (*Lc 17,13; 18,38*). Aquesta misericòrdia, cal que passi damunt de qualsevol altra consideració en la vida concreta dels deixebles de Jesús. En aquest gest del samarità, l'Església de tots els temps hi reconeix un aspecte fonamental de la seva missió: la d'aixecar tots els homes i les dones caiguts pels camins de la història.

P. Ignasi Ricart

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. ■ Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [2Co 1,1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
- 11. ■ Dimarts** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5, 13-16]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858).
- 12. ■ Dimecres** (□ Tortosa) [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
- 13. □ Dijous** [2Co 3,15-4,1.3-6 / Sl 84 / Mt 5,20-26]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
- 14. ■ Divendres** [2Co 4,7-15 / Sl 115 / Mt 5,27-32]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
- 15. ■ Dissabte** [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Mt 5,33-37]. Sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Beilde, mr.; santa Germana Cousin, verge.
- 16. ■ † Diumenge vinent**, XI de durant l'any [2Sa 12,7-10.13 / Sl 31 / Ga 2,16.19-21 / Lc 7,36-8,3 (o més breu: 7,36-50)]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir.

DIUMENGE X DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreuà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «Per què et ficaves amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?» Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell». El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics: / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloa- ré per sempre. R.

Resurrecció del fill de la viuda. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapiguen: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se n'anà a un poblet anomenat Naïm. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veié, se'n compadi i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del libro primero de los Reyes (1Re 17,17-24)

En aquellos días cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. La enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo?, ¿has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?». Elías respondió: «Dame a tu hijo». Y tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar haciendo morir a su hijo?». Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre diciendo: «Mira, tu hijo está vivo.» Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdadera.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado, / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles, suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante, / su bondad de por vida. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí, / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas; / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 1,11-19)

Os notifico hermanos que el evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero cuando Aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó a su gracia, se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los Apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco.

Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Pedro, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro Apóstol excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïm, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando estaba cerca de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores.» Se acercó al ataúd (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo.» La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

COMENTARI

Jove, aixeca't

El relat evangèlic ens rememora la resurrecció d'un jove difunt, fill d'una vídua del poblet galileu de Naïm, a prop del Tabor.

Ja a l'Antic Testament els profetes Elies i Eliseu havien estat protagonistes de la resurrecció de joves, fills de mares desconsolades. Un d'aquests relats el llegim avui com a primera lectura i preparació de l'evangeli.

El profeta Elies amb la seva pregària confiada i els seus gestos d'escalf retorna l'ànima al jove difunt. Això provoca la confiança de la mare en el profeta, que queda ratificat com a enviat del Senyor.

Jesús porta a plenitud l'Antic Testament. Si el profeta Elies revivifica el noi amb els gestos i la pregària, Jesús ressuscita el difunt amb la força de la seva paraula; el seu mot d'ordre resulta efectiu. Mentre el profeta prega Déu, l'únic que pot retornar a la vida un difunt, Jesús, en canvi, per la seva voluntat, expressada en l'ordre que dóna, és el qui ressuscita el jove.

La reacció de la gent resulta lògica. Una tal manifestació de poder diví provoca, alhora, l'esglai i la lloança. L'esglai perquè obre la porta a un poder totalment transcendent a les possibilitats humanes. La lloança perquè aquest poder apareix com a benèfic i salvador de les febles humanes.

El relat conclou amb una confessió de fe per part de la gent: Déu ha visitat el seu poble. La «visita de Déu» és una expressió de l'Antic Testament per significar la decisió de salvar el poble en una situació difícil: així, Déu visita el poble esclau a l'Egipte, i el visita igualment quan els enemics el mantenen subjugat, per tal de salvar-lo. En Jesús, Déu ha visitat i redimit el seu poble. D'aquesta manera, la profecia de Zacaries, el pare de Joan Baptista, s'ha acomplert (cf. Lc 1,68.78).

En Jesús se'ns fa present el Déu de la vida que vol que la humanitat sofrent s'aixequi de les seves nafres, i, per això, també nosaltres el lloem.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

TESTIMONIS DE L'ANY DE LA FE

Per a mi la fe és el motor que mou la meua vida, el que els anglesos diuen: el leitmotiv. La fe la visc amb la família, amb la meua dona, amb els meus fills i també fora del nostre nucli familiar, amb la família més extensa, els companys, els amics, els companys de treball... És

el que cada dia m'ajuda a revisar el què estic fent, què faig correctament, què incorrectament. La fe en el Crist és veritablement per a mi la regla de mesurar, el que em fa prendre decisions. Fa que no treballem a qualsevol lloc... En el meu cas, treballa amb discapacitats. La fe fa que la meua vida tingui un sentit. Em dóna resposta a qui sóc, d'on vinc i allà on vaig.

Francesc López

Celebració de la Pasqua del Malalt

El sisè diumenge de Pasqua, a l'hospital Arnau de Vilanova i Santa Maria, hem celebrat el Dia del Malalt. Per a aquest dia, el Servei Religios, amb la col·laboració de la Direcció dels Hospitals, havia programat la celebració d'una Eucaristia, així com l'administració comunitària de la Santa Unció.

La Missa ha estat cantada. El grup extremeny de Lleida ha passat per les principals plantes d'hospitalització, interpretant un bonic repertori de cançons populars. També, s'ha ofert un dinar de festa. Tota la diada ha tingut com a rerefons l'eslògan de la campanya

d'aquest any: «Vés i fes tu el mateix». En resum, una festa familiar per a tots els nostres malalts que segur recordaran.

Mn. Àngel Escalles

Curs de formació d'animadors de comunitat en absència de prevere

Aquest curs, que es ve realitzant a la seu de l'IREL els dissabtes pel matí, té com a objectiu formar degudament persones laiques que vulguin posar-se a disposició del Sr. Bisbe, per poder ser enviades com a «animadors/es de comunitats en atesa de prevere».

Les condicions per accedir-hi són: haver realitzat el curs d'Agent de Pastoral o bé tenir la Diplomatura o Llicenciatura en Ciències Religioses. També cal ser presentats per una comunitat parroquial o moviment cristià.

Carles Sió

Taller sobre «educació emocional»

Els acollidors de promesos han realitzat, recentment, un taller sobre educació emocional a la seu de la Delegació de Família i Vida. Conscients de la importància que té el coneixement de les pròpies emocions en les relacions interpersonals —també dins del matrimoni—, l'objectiu d'aquest «taller» ha estat conèixer i comprendre bé aquestes emocions, per poder així gestionar-les millor. Aquesta formació ens ajudarà a millorar l'acolliment, i la promoció del diàleg, dels nuvis que es preparen per rebre el sagrament del matrimoni.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 9 de juny:**
—12 h, confirmacions a la Pquia. d'El Pont de Suert.
—18 h, Pregària per les Vocacions a la Catedral.
- **Dilluns, 10 de juny:**
—20 h, Consell Assessor de l'IREL.
- **Dimarts, 11 de juny:**
—20 h, Eucaristia de cloenda del curs a l'IREL.
- **Dimecres, 12 de juny:**
—19.30 h, Presentació de dos llibres sobre els màrtirs a l'Acadèmia Mariana.
- **Divendres, 14 de juny:**
—19 h, Consell Pastoral Diocesà.
—21 h, curset prematrimonial.
- **Dissabte, 15 de juny:**
—11 h, visita al Sr. Bisbe dels nens de catequesi d'Artesa de Lleida.
—12 h, visita al Sr. Bisbe dels confirmands de la Pquia. del Soleràs.
—19 h, confirmacions a la Pquia. de Serós.
- **Diumenge, 16 de juny:**
—12.30 h, confirmacions a la Pquia. de Soses.

La conductora del taller, Marta Macarulla, ha fet que les cinc hores que ha durat el mateix fossin una experiència d'allò més gratificant i motivadora.

Juan Luis Salinas
Delegació de Família i Vida

Presentació de dos llibres dels màrtirs

«Apuntes biogràfics de Mons. Salvio Huix Miralpeix» i «Un sacerdot camí del martiri» de Josep Nadal Guiu

Dia 12 de juny, a les 19.30 h,
al paranimf de l'Acadèmia Mariana.

Presidirà el Sr. Bisbe, Joan Piris.

Per acabar, concert del «Petit Cor de la Catedral».

AYUDANDO A VIVIR

La primacía de las personas

La conflictividad existente pone de manifiesto una relación casi siempre basada sobre los intereses, o sobre el poder y la fuerza, algo que genera ambientes y relaciones poco saludables.

Hace varios años, a la entrada de una gran capital europea pude leer un cartel muy significativo que decía: «Aglomeration urbaine». Lo encontré preocupante porque si la ciudad puede llegar a sentirse como un aglomerado de casas, si se puede llegar a «vivir» sin sentir la ciudad como un lugar de pertenencia (como «habitantes»), no es de extrañar la falta de respeto hacia las cosas que nos rodean y, lo que es más grave, hacia las personas.

Por eso, en una sociedad tan sensible a la ecología como quiere ser la nuestra, me parece fundamental potenciar una visión de la persona en profundidad, superando visiones pobres, reductivas o falsas que siempre generarán relaciones superficiales, cuando no, violentas. Las relaciones con los demás: la familia, la sociedad civil, la ciudad y la convivencia, el mundo laboral... es el «primer ambiente» donde el ser humano desarrolla su vida. Por ello, la cuestión de fondo

tiene relación necesariamente con nuestra concepción del ser humano. (¿Cuál es la esencia de la persona? ¿Cuál es su destino?...).

A veces valoramos mucho el pasado y lo agradecemos por muchos motivos, pero también tenemos que poner cimientos sólidos para el futuro. No creo que sea bueno vivir centrados en la cultura de la fragmentación valorando sólo el presente sin más horizonte. Como decía hace unas semanas el Papa Francisco: «Pensar en el cielo no es estar en las nubes». La pregunta fundamental sería: ¿Nuestra generación quiere vivir abierta a realidades trascendentes o cerrada sobre las pequeñas conquistas temporales «poniendo a Dios entre paréntesis»?

He leído una reflexión que me ha hecho pensar: «La experiencia enseña que cuando los seres humanos se unen se trascienden a ellos mismos generando vida nueva (el hidrógeno y el oxígeno se unen y se «trascienden» en el agua, el hombre y la mujer se «trascienden» en el hijo...).

Asimismo, los cristianos, contemplando el «Crucificado-Resucitado» que «se anonada» rebajándose por

amor a nuestro nivel, intuimos que la «lógica de la donación» de uno mismo para promover la vida en otros es como una especie de ley inscrita en el universo: (las plantas «dan» su vida en favor de los animales que alimentan, el río «da» su agua al mar y este vuelve sus aguas al cielo, facilitando la lluvia que riega las plantas...).

La experiencia cristiana sostiene que hay que vivir las relaciones entre nosotros (y con nuestro entorno) aceptando las diferencias, pero sintiéndonos llamados a la comunión. Es este convencimiento lo que nos puede llevar a una visión de la persona menos violenta, más reconciliada y fraterna o, cuando menos, más solidaria.

Esforcémonos abiertamente en promover una cultura y una organización social que haga nuestras ciudades más habitables, y que lo sean para todos y no sólo para unos pocos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737